

เสน่หา ราชัน

มนตรีขลังแห่งทะเลทราย
ชักนำราชาหนุ่มและสาวสวยให้มาพบกัน

จอย
บุ๊คคลับ

สายน้ำผึ้ง

ภายในสนามบินขนาดเล็กรอท่าอากาศยานของวอชิงตัน ป้าย
ทั้งหลายล้วนอธิบายด้วยภาษาทั้งสามเหมือนกัน เธอก้าวจับ
ลงไปยังจุดรับสัมภาระอย่างกระชั้นกระแจง

ก่อนจะต้องชะงักเมื่อสังเกตเห็นชายร่างสูง ไหล่กว้างสวม
หมวกแก๊ปที่ดึงลงมาบังหน้ามากและถือป้ายที่ระบุชื่อของเธอเอาไว้
ทั้งเธอและหนังสือพิมพ์ของเธอ ไม่ได้ร้องขอบริการมัคสุเทศก์
เพราะเธอได้รับเชิญให้เข้าพักในพระราชวังนี้มา

อนิน่าเกือบจะก้าวเข้าไปหาเขาอยู่ริมรถแล้ว หากว่าไม่
หันมองเห็นใบหน้าที่แสนจะสะอึดตานั่นเสียก่อน

กษัตริย์มิโคดัต ซาเว็ต! หลังจากที่เพิ่งนั่งพิศรูปเขาในจอ
คอมพิวเตอร์มาหมาดๆ บนเครื่อง เธอไม่มีทางจำผิดแน่ที่ว่าแล้วทำไมของศึ
กษัตริย์ถึงได้ขุดขึ้นมาแต่งชุดขับคนแถมชี้ขอมช่อแบบนี้ล่ะ แถมยัง
ถือป้ายเขียนชื่อเธอ แล้วตลกกระต่าที่ก่าตั้งจ้องเป่งมานั่นก็ดูยิ่งกับราชสีห์
ที่เตรียมขย้าเหยียดยังงั้นแหละ

บุ๊คคลับ

เสนา่หาราชน

โดย สานนาถ

๗
จอย
บุคคลับ

บทนำ

“6 โมงเวลาที่เจ้าจะต้องแต่งงานกับเจ้าสาวที่พ่อเป็นคนเลือกให้ แล้วนะ นิโคลัส” กษัตริย์ชาเว็คที่หนึ่งตรัส พยายามลัดส่ายตาหลบวิบากของเอกสารบนโต๊ะทำงานแอนติคสมัยศตวรรษที่ 16 ใส่งู๋ขวยด้วยความบังเอิญ

โอ๊ย! ซึกแล้วอะไระ เสด็จพ่อจะต้องเรียกนิโคลัสเข้ามาหาในห้องทำงานส่วนพระองค์แบบนี้อย่างน้อยปีละครั้ง เพื่อออกคำสั่งให้เขาแต่งงานเป็นสิ่งเป็นฝาเสียนี่ แม้จะหงุดหงิดใจด้วยคำพูดของผู้เป็นพ่อ แต่นิโคลัสก็พยายามสะกดตัวเองไม่ให้ก่อกวนตามองเพศาน และพยายามหันก้นไปมองงูบุรุษที่เขาเองรู้ว่า ยากนักที่จะได้เคียงด้วย

ในวัยห้าสิบห้า กษัตริย์ชาเว็คยังคงมีเรือนมมค่าสนิทราวกับยามราตรี ตัดสั้นและเวียบว้อย ราวกับกว้างและตั้งตรง คุเป็นของศักดิ์สิทธิ์ทุกกระเบียดนิ้ว แต่มีมากยิ่งไปกว่ารูปร่างสูงใหญ่ ซัด ตียะมานะและความปราดเปรื่องเฉียบแหลมอันเป็นที่ประจักษ์ของเหล่าพสกนิกรผู้รักศักดิ์คือของศาเว็คคือวีรบุรุษยุคใหม่ที่ไม่เคยปรากฏขึ้นในประเทศแห่งนี้มาก่อนเลย

ไม่เพียงแต่จะทรงเป็นวีรบุรุษในฐานะกษัตริย์ขณะทรงครองราชย์เท่านั้น แต่ยังเป็นที่รักและเคารพอย่างยิ่งจากพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ชาเว็คทรงมีเจตนาดีในทุกสิ่งที่ทรงปฏิบัติ และเพราะนิโคลัสรักเสด็จพ่อของเขา ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด จึงเป็นเรื่องลำบากใจเสมอเมื่อถึงคราวที่จะต้องกล่าวปฏิเสธ แต่ถึงกระนั้น เขาก็ยังเลือกที่จะยืนกรานตามความตั้งใจของ

ตัวเอง "ลูกควรจะมุ่งมั่นกับการทำงานมากกว่า"

"พ่อก็เหมือนกัน" ผู้เป็นพ่อคลาซรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ที่กุมหัวใจประชาชนนับล้านเอาไว้ได้ ก่อน จะพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนลง "ถึงแม้ว่าการทำให้ จ้า ยอมฟังพ่อ จะเป็นงาน ที่ยากเย็นที่สุดเท่าที่เคยทำมาตลอดทั้งปีก็ตาม"

แม้จะรู้ว่าพ่อของเขาสามารถทำงานหนักทั้งหลาย เต็มระบาคอแซ็คจนย่ำรุ่ง แล้วยังตื่นมาจึ่งโกลนน้ำไมล์พร้อมพวกทหารองครักษ์ในตอนเช้าได้อย่างสบาย แต่นิโคลัสก็อดใจไม่ได้เลย เขายังคงยืนนิ่งในท่าเดิมแล้วเสมือออกนอก หน้าผางลงไปยังสวนเบื้องล่างแทน

มีเสียงระฆังสองสามตัวบินโอบลงมาล้อมแสงสีอำพัน ของดวงไฟที่ส่องสว่างอยู่เหนือประตูเหล็ก เสียงขลุ่ยบินที่ขลุ่ยโดยรอบ และเสียงอาละอะของน้ำพุตั้งแถวมาเป็นระยะ ะยะไม่ขาดสาย กลิ่นดอกเฟลาโกเนียสีแดงกำลังลอยละล่องอยู่ในอากาศ

นิโคลัสหันมาเผชิญหน้าบิดาด้วยอารมณ์ที่เย็นลงและตอบออกไปอย่างสงบเสียงว่า

"ลูกเชื่อฟังเสด็จพ่อเสมอ"

"แต่แล้วเจ้าก็ทำอย่างที่ผมอยากทำอยู่ดี" กษัตริย์ฉบับนี้เฝ้าโดยแรงกอง ออกสารภะจัดกระจาย "นี่ถึงเวลาที่เจ้าและอนิธา ซีเกอร์ควรจะได้พบผกนหลุมรัก แล้วก็แต่งงานกันได้แล้ว"

นิโคลัสเรียกอาการตื้อตึงเช่นนี้ของผู้เป็นพ่อว่าเป็นเทคนิคการเป็นพ่อแม่แบบ *จันคือกษัตริย์เพราะฉะนั้นทุกคนต้องเชื่อฟังฉัน* เมื่อดูท่าแล้วว่า ความพยายามในการเลี้ยงหัวข้อสนทนาอันไม่น่าฟังปรารถนาเกี่ยวกับการจับเขาคอหลุมลูงจะไม่ใช่ผล นิโคลัสจึงทิ้งตัวลงบนเก้าอี้หนึ่งยกมือขึ้นประสานรองศिरพระแล้วฝืนหน้าไม่พูดหรือแทน

ในฐานะรัชทายาท เขายินดีที่จะปฏิบัติหน้าที่ทุกอย่างอันเป็นพันธะผูกพันในฐานะผู้สืบราชบัลลังก์ของวาชมีร์่า รวมทั้งภารกิจในการตอบสนองความผองการมากมายนับไม่ถ้วนเพื่ออำนวยความสะดวกให้อาณาประชาราษฎร์ได้อยู่ดีมีสุข แม้การต้องหัดพูดจาแสดงงานกับหญิงแปลกหน้านี้ เป็นเรื่องเดียวที่เขารู้สึกว่าจะออกจะเกิน ไปหน่อยสำหรับภรรยาหน้าในการบริหารประเทศ

เขาพยายามอย่างหนักอีกครั้งที่จะ ให้นิเทศผลต่อรอง

"แต่เพราะว่าพ่อเธอสะดวกชีวิตเพื่อปกป้องพ่อ ไม่ได้หมายความว่าเธอจะอยากเกี่ยวข้ออะไรกับผม หรือกลายเป็น ข้อบังคับให้พ่อต้องมีพันธะรับผิดชอบอะไรกับเพื่อนเก่าแบบนี้สักหน่อยนี่ครับ"

"พ่อของเธอเป็นเหมือนพี่น้องกันกับพ่อ"

นิโคลัสหันไปมองนอกหน้าต่าง พุ่มไม้ต้นเดียวกำลังถูกลมพัดจนเอนลู่เสียดสีกับกำแพงอิฐซึ่งปกคลุมด้วยเถาไม้เลื้อย พุ่มไม้นั้นควรแก่เวลาที่จะถูกตัดแต่งแล้ว เขาเกลียดหัวข้อสนทนาที่เสียจนเขาแสร้งเห็นความสนใจของตัวเองไปทีอื่น อยู่เรื่อย แม้ว่าจะเป็นการนั่งมองเงาของพุ่มไม้ที่ไหวอยู่บนกำแพงก็ตามที

แม้ว่าจะขึ้น ชมสหายเก่าของพ่อที่ยอมสะดวกชีวิตเพื่อปกป้องกษัตริย์ชาเจ็ด แต่เขาก็ซาบซึ้งใจดีทีเดียวถึงข้อดีและข้อเสียของการแต่งงานกับหญิงอเมริกัน การมีเจ้าหญิงเดวิดอเมริกันในราชสำนักนั้น ก็เชื่อแน่ว่าประเทศของเขาจะได้รับความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจมากขึ้นจากสหรัฐอเมริกา รวมถึงเงินกู้ก้อนใหญ่ที่จะได้รับจากไอเอ็มเอฟที่สำคัญที่สุดก็คือ อินเ่า ซีกอร์นั้นเป็น นักข่าว หนังสือพิมพ์ระดับยักษ์ใหญ่ที่สามารถเข้าถึงบุคคลมีอำนาจมากมายในคณะรัฐบาล

แต่ถึงกระนั้น การผูกสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นขึ้นกับอเมริกา ก็อาจ

สร้างความไม่พอใจให้กับประชาชนหัวเก่าของวามิรั่าได้อีกเช่นกัน โดย
ส่วนตัวแล้ว เขาค่อนข้างจะมั่นใจทีเดียวว่า เจ้าสาวอย่างอนิน่า ซิเกอร์ไม่
น่าจะเป็นที่ปลื้มสำหรับประชาชนของเขา และสิ่งสุดท้ายที่เขาต้อง
การก็คือเจ้าสาวที่ฝังใจฝังงาน

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา พ่อของเขาเพียงส่งคำเตือนและติดต่อ
ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของเธออยู่ไม่เคยขาด และแม้ว่าจะทราบดีถึงข้อ
ตกลงที่มีขึ้นระหว่างทั้งสองครอบครัวเมื่อเธออายุครบสิบแปด แต่หญิง-
สาวกลับไม่เคยคิดที่จะติดต่อพูดคุยอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้แม้แต่น้อย นับเป็น
สิ่งที่สร้างความภาคภูมิใจของนิโคลส์ยิ่งกว่าเรื่องอื่นใด เพราะเห็นได้ชัดทีเดียว
ว่าแม่สาวนั้นไม่ได้แยแสแม้แต่น้อยว่าตนจะได้แต่งงานกับรัชทายาทอันดับ
หนึ่งอย่างเขา

ทุกอย่างมันถึงยังได้ค้างเติ่งมาจนเดี๋ยวนี้แหละ และในเมื่อหล่อน
ยังหันหลังให้กับเรื่องนี้ได้ นิโคลส์ก็คิดว่าเขาเองก็น่าจะทำได้เหมือนกัน แม้
จะเป็นเรื่องเดียวที่อยู่มากหากเขาเลือกผู้หญิงอื่นมาครั้งตำแหน่งชายาก็ตามที
เพราะแน่นอนว่าปัจจัยการเมืองต่างๆ ย่อมจะกลายเป็นประเด็นบีบคั้นทั้ง
ตัวเขาและประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพินๆ อย่างภาษาใหม่ที่จะกลายมา
เป็นภาษาราชการของวามิรั่า ไปจนถึงเรื่องการค้าระหว่างประเทศ

ด้วยถือกำเนิดจากกรกรากชาวรัสเซียซึ่งอพยพมาอาศัยอยู่ใน
อเมริกา ทำให้ภริยาซิริยาเจ็ดพี่น้อง พูดได้ทั้งภาษาอังกฤษ รัสเซียและ
อาหรับ อันเป็นสามภาษาหลักของวามิรั่าอย่างขาดอาน ไม่เพียงเท่านั้น
พระองค์ทรงพยายามเชิญโฮรสติดาให้ใช้ทั้งสามภาษานี้จนคล่อง-
แคล่ว แม้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศจะปรับเปลี่ยนแนวความคิด
ใหม่ไปแล้วว่า ควรเลือกเพียงภาษาใดภาษาหนึ่งที่ตัวเองต้องการใช้ทำพอ
แล้วก็ตามที

ความแตกต่างทางด้านภาษาที่เองเป็นปัจจัยสำคัญที่แบ่งแยกประชากรของวาชมีร์ออกจากกัน เช่นเดียวกับนิกายความเชื่อทางศาสนาที่แบ่งออกเป็นคริสเตียน ฮิวและมุสลิม แน่นอนว่าผู้นำของทั้งสามนิกายต่างก็กำลังจذب จ้องตาเป็นมัน ที่จะเร่งฝีขุมเอาสตรีผู้ที่จะก้าวเข้ามาเป็นชายาของเขา เข้าเป็นสมัครพรรคพวกของตน ด้วยเหตุผลทั้งหมดทั้งหมดเหล่านี้ ทำให้นิโคลัสรู้ดีแก่ใจว่าเขาจะต้องเลือกคู่ครองด้วยความพิถีพิถันระมัดระวังอย่างยิ่ง เพื่อไม่ให้เกิดการผิดพ้องหมองใจ

แต่ทางออกที่ดีที่สุด ดันเป็นการแต่งงานกับแม่สาวที่เสด็จพ่อหาเอาไว้ให้ที่ดีที่สุด

กษัตริย์ชาเร็ดทรงเป็นที่รักและ ยกย่องท่ามกลาง ความหมองหมาง แดกแยกทั้งหมด และนิโคลัสซึ่งเป็นลูกชายก็ติดแหงกอยู่ในกับดักการเมือง ซึ่งก็คือภาพอันงดงามของผู้นำประเทศซึ่งผู้เป็นพ่อวาดเอาไว้เสียด้วยนี่สิ

ดูเหมือนว่าคำพูดทุกคำที่กล่าวออกไปจะ ไม่ได้ช่วยเปลี่ยนความตั้งใจของกษัตริย์ชาเร็ดได้เลยแม้แต่นิด แต่นิโคลัสก็แอบหวังเล็กๆ ว่าถ้าเขาโยกโย่โยเยจนประจิงเวลาได้นานพอ แม่สาวอินนี่ ชิเกอร์นั้นคงจะลงเอย ผคร่องปล้องขึ้นกับชายอื่น ไปเสียก่อนและปล่อยเขาให้เป็นอิสระไปเองในที่สุด

แต่แน่นอนว่า เขาไม่ได้แพร่พรายความคิดนี้ ออกไป

"ผมเข้าใจว่าการบังคับคน ให้แต่งงานกันเป็นเรื่องต้องห้ามในอเมริกาไม่ใช่หรือครับ"

"แต่ครั้งสุดท้ายที่พ่อเข็กดูนี้ เราอยู่ใน วาชมีร์ซึ่งการคลุมถุงชนเป็นเรื่องถูกกฎหมาย และเพราะอันเป็นกษัตริย์ เป็นคนบังคับใช้กฎหมาย และเพราะเจ้าเป็นพลเมืองของประเทศนี้ เพราะฉะนั้น เจ้าต้องปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อโต้แย้ง เจ้าต้อง ชิงูเธอมาที่นี่เพื่อพบเรา"

"ไม่มีหาง"

"งั้นพ่อจะเป็นคน ธิเบตเอง"

"งั้นอาที่ผิวยหน้าเห็นจะเหมาะ เพราะผมคงกำลังอยู่ในระหว่างการเจรจาสันติภาพระหว่างวัน ออกกลางในโคโรน่า"

ผู้เป็นพ่อโน้มตัวเข้ามาหาพลางยกมือขึ้นกอดอก "हांไม่เจ้า ต้องผ่อผ่านพ่อด้วย"

นี่โคสต์รู้ดีเกินกว่าที่จะโยกใช้ด้วยการยกเหตุผลทางการเมืองขึ้นมาอ้างอีกต่อไป

"ที่จริงคนอย่างพ่อน่าจะรู้ดีที่สุดนะครับ พ่อแต่งงานกับแม่ด้วยความรัก พ่อท่านเสียไป พ่อก็แต่งงานกับไซเพียเพราะความรักอีก ผมก็แค่ต้องการแบบเดียวกันเท่านั้นเอง"

คราวนี้ดวง ฆา ของกษัตริย์ซาเจ็ดเป็นประกายวิบวับทีเดียว

"ถ้างั้นก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เจ้าจะไม่รักลูกสาวของเพื่อนพ่อคนนี่"

นี่โคสต์ครางพลางผุดลุกขึ้นยืน บางทีการถอยหน้าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด การได้เกี่ยวข้องกับกษัตริย์ซาเจ็ดเป็นเรื่องซับซ้อนเสมอ โดยเฉพาะเมื่อพ่อของเขาเลือกที่จะเล่นเกมด้วยพรรคและการเล่นด้านลุ่ม อันเป็นเทคนิคเฉพาะตัวที่เขาไม่เคยแจ้งใจเอาชนะได้เลย

"ยังไงพ่อก็ไม่มีความยอมเราเมื่อเนื่อใหม่ปะ"

"พ่อไม่เคยหยุดต่อสู้เพื่อประชาชนของเรา ความสัมพันธ์กับชาติตะวันตกส่งผลมากต่อการอยู่รอดของประเทศ ถ้าไม่มีแรงหนุนของสกุลเงินดอลลาร์เราก็คงไม่สามารถเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่เด็กๆ ได้ พ่อหวังว่านี่น่า ซิเกอร์จะช่วยเหลือประเทศของเราได้ เหมือนกับที่ จ้านยุงเกอชเคยช่วยโมนาโค และที่ราชินีนิร์เคยช่วยจอร์แดนมาแล้ว ภาพลักษณ์ทางด้านการเมืองของเธอเป็นสิ่งที่มีค่ามากสำหรับเรา ผู้หญิงที่ทำงานในแวดวง

แบบนั้นรู้ทางหนีทีไรของระบบการเมืองในสภาดี ว่าจะต้องทำอะไรจึงจะดี จุดความช่วยเหลืองทางเศรษฐกิจและเงินกู้ได้ เจ้าหญิงอเมริกัน นี่แหละที่จะช่วยให้เราเป็นที่รู้จักของนานาชาติประเทศ"

"พ่อครับ ผมมีงานสำคัญต้องทำจริงๆ" นีโคลัสหาทางผ่าน ออกจากห้องทำงาน ความหงุดหงิดรำคาญแผ่ซ่านไปพร้อมกับคำขอร้องของผู้นับเป็นพ่อและความจริงที่ว่าภาระงานครั้งนี้ส่งผลดีทางการเมืองอย่างแท้จริง เขาเออะ ถึงยังไงเขาก็อดตัวไปอีกปีหนึ่งแล้วละมัง

ชายหนุ่มเร่งหนีให้ออกสู่ห้องโถงใหญ่ ราชวงศ์จอร์จก็เปิดประตูลงหลังร่างของเขาพ้น ออกมา แต่ยังไม่ทันที่จะเหยียบย่างมาถึงสวน พื้นที่ต้อนรับด้านนอก เสียงปืนก็ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นเบื้องหลัง

หัวใจนีโคลัสรัวถี่ เหงื่ออาหิไหลท่วมร่าง เสียงนั้นดูราวกับจะดังมาจากห้องทำงานของเสด็จพ่ออย่างจั้นแหละ หังอะเดริน่าดินและความกลัวแข่งกันฮึดแรงไปทั่วร่าง เขากลับผ่านประตูเข้าไปในห้องทำงาน ก่อนที่องครักษ์ทั้งสองจะตามมาเข้าไปติดๆ ไม่มีใครอยู่ในนั้นอีก นอกจากเสด็จพ่อซึ่งกำลังนอนทอดร่างอยู่บนพื้น อัน ชุ่มชื้น ไปด้วยกองเลือด

เลือดเต็มไปหมด

"หาตัวคนทำมาให้ได้" นีโคลัสสั่ง อีบบชาดพลางรีบผรวดดูชีพจรรอย่างเร่งร้อน หว่าตวงผลดีฟ้ากระจ่างของกงวัณริชชาเร็ดดูจะ ชุ่ม มัว และหัวใจก็ดูจะหยุดเต้น ไปเสียแล้ว

นีโคลัสประคองร่างไว้ชีวิตของบิดาเอาไว้ เข่าอย่างหมดอาลัย เขาผกผันสิ่งเสียจนไม่แม้แม้จะมีน้ำตา แต่ถึงลำคอจะตีบตันและในอกจะจุกแน่นด้วยความคับแค้น เจ้าชายหนุ่มสาบานว่าจะต้องตามล่าตัวฆาตกรให้จงได้ พร้อมร่างที่ค่อยๆ เย็นลงใน อ้อมแขน

นีโคลัสเรียกเอาความเข้มแข็งที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนว่าตนเองมีออก

มา พยายามแกะนิ้วมือตนเองออกจากค้ำงไร้ชีวิตของพ่อและมุดลูกชั้นยืน
ในที่สุด ไชเซ ระหดห้อมด้วยความรู้สึกผิดและเสียใจที่แบกรับเอาไว้จนเต็ม
สองข่า และแล้ว ด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง เขาจึงออกเดิน ไปเพื่อแจ้งข่าวร้าย
แก่แม่เลี้ยงและพี่น้องทุกคน

องค์กับริชยสิน พระชนม์มิ่งแล้ว

๗
จอย
บุ๊คคลับ

หนึ่งปีต่อมา

“โอ้... เราจะส่งเธอไปวามิไร่า” แลวี โธเก้น บรรณาธิการอาวุโส หัวหน้าและเพื่อนสนิทของอนีน่าที่วอชิงตัน เธอรั้งยศขณะก้าวเข้ามาในออฟฟิศเล็กๆ ที่กันเป็นส่วนของเธอ สีหน้าสีตาของฮักฝ่ายราวกับว่ากำลังมอบหมายให้เธอทำภารกิจป่าวเค็ดแห่งศตวรรษยังใจยังจั้น ใบหน้าบานสีบสองกตึบของเขาสว่างไสวพๆ กับศีรษะล้านเลี่ยน ดวงตาสีเขียวระยิบวิบวับอย่างคนกำลังศึกศึกเต็มที

อนีน่า ซีเกอร์ ตัวแข็งทันทันที่ได้ยินชื่อวามิไร่า ปอดยุบแฟบเหมือนลูกโป่งหมดอากาศ เธอรู้จักชื่อประเทศนี้ตั้งแต่ก่อนจะรู้จักการยื่นตรงเคาท์พองชาติด้วยซ้ำ

“ฉันไปที่นั่นไม่ได้นะคะ”

“แน่นอนว่าคุณต้องไป เราจะส่งช่างภาพตามไปสมทบสำหรับพิธีราชาภิเษกกษัตริย์นิโค ดัส ชาวเวดที่สอง ส่วนเธอต้องไปทำภารกิจสัมภพษณ์สุด เข้มค สู้ชีพกับพระองค์”

โธเก้นทำ แสบเสียแล้วจึงมอบหมายภารกิจสำคัญนี้ให้ แต่แม้ว่าจะอยากปฏิเสธสุดชีวิต แต่ใจหนึ่งอนีน่าก็แทบจะจับความตื่นเต้นเอาไว้ไม่ได้ นี่เป็นโอกาสหนึ่งในล้านจริงๆ ที่จะได้เป็นตัวแทนชาวอเมริกันไปเข้าร่วมทำข่าวพิธีฉลองการขึ้นครองราชย์ครั้งสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อความคิด

ของผู้อ่านนับล้าน ทั้งสำนักข่าวเอพีและยูเอพีจะต้องหันมาจับตามองข่าวใหญ่ชิ้นนี้แน่

แต่ถึงกระนั้น เมื่อคุณบอกหญิงตัวเครื่องบินไปกลับวาชมิร่าลงบนเตียงbordของเธอ อนิน่าก็เลิกดีใจสูงด้วยความสงสัย "ทำไมแล้วเราถึงได้สัมผัสภาพพิเศษนี้ล่ะคะ "

"ก็เพราะเจ้าของหนังสือพิมพ์ของเราคือสมาคมนานาชาติ" ซึ่งอนิน่ารู้จักดี รวมไปถึงสมาพันธ์หนังสือพิมพ์ สถานีโทรทัศน์และวิทยุ แล้วยังมีบริษัทสิ่งพิมพ์อีกหลายแห่งด้วยกัน "ทางนานาชาติมีสัมพันธไมตรีใกล้ชิดกับวาชมิร่า"

อนิน่าผงกหัว แต่ก็ยังไม่ยอมตกลงปลงใจ เชื่ออยู่ดีว่างานนี้จะถูกมอบหมายให้เธอโดยไม่มีวัตถุประสงค์อื่นแอบแฝง จึงอยู่ดีว่าเธอเคยถูกเลือกให้ทำงานชิ้นใหญ่มาบ้าง แต่นั่นก็เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก เพราะจะงานนี้มันหะแมงๆ ยังไงอยู่

"ใครเลือกให้อันเป็นคนทำงานนี้คะ"

"ตัวเอง" โสเภณีเสื้อตัวตกลงบนเตียงสาว "รีบบอกขอบคุณเจ้าเข้า"

ที่จริงเธอควรจะบอกว่า ไม่ล่ะ มากกว่า

ความกระหายใคร่ดองกับความรู้สึกกระวังป้องกันตัวกำลังห้าห้ากัน อย่างหนักอยู่ในอก เพราะในขณะใจหนึ่งอยากจะตะครุบงานสัมผัสชิ้นนี้ไว้ แต่สัญชาตญาณลึกๆ ช่างในกตบกำลั้งก็คิดร้องบอกให้รีบสติปิดหนีแบบสุดฝีเท้าไปในทิศทางกันข้าม

เห็นๆ อยู่ว่า การมอบหมายงานนี้ให้เธอเป็นคนทำย่อมไม่ใช่เพราะว่าเพื่อนักการเมืองช่างชาติ จะจงเลือกให้ออนิน่า เนื่องจากขบใจฝีมือนักการพรัพรรณานบทความของเธอแน่ แม้ว่าอนิน่าจะมีคุณสมบัติดังกล่าว

ครบถ้วน เธอทำงานหนัก อลัด รู้กาลเทศะและไม่รู้สึกผิดที่จะใช้สายสัมพันธ์ที่ลือล่ำสำหรับสิ่งสมนาทานนับปี เพื่อให้ได้มาซึ่งเรื่องราวที่ตนเองต้องการ แต่หญิงสาวรู้ดีว่า ทั้งหมดนี้น่าจะมีสาเหตุมาจากความต้องการของผู้นำคนใหม่แห่งวาชมีล้ำมากกว่า

"อัน ไปไม่ได้ค่ะ "

"เธอล้อฉันเล่น ใช่มั้ย" ฝาของไฮเก้น หรือเลิกด้วยความสงสัย "ไหน เธอเคยรำจ้องนักหนาว่าอยากให้ฉันส่งไปทำข่าวในแบกแดดหรือไม่ก็ เหตุการณ์ไม่สงบในเบอสเนีย เธอตามข่าวพวกจอมเผด็จการบ้าเลือดนี้ทุกตัว ไปจนถึงผู้นำเกือบทุกรัฐในยุโรปแล้วก็เอเชียตลอดสิบปีที่ผ่านมา แล้วพอมาถึงตอนนี้ เธอดันบอกว่าไม่อยากไปงั้นหรอ?"

"เปล่าค่ะ "

"เธอป่วยสิ"

"เปล่า"

ไฮเก้นถลึงฝาใส่ "ห้องสี่เปล่า"

"อย่าโง่งไปหน่อยเลยนะ อันวุ่นอยู่กับการทำรายงานข่าวการเลือกตั้งประธานาธิบดีของเราอยู่นะคะ" สำหรับการไต่เต้าในสาขาอาชีพนี้ อนิน่ายินดีที่จะยอมสละทุกอย่างเพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จโดยไม่คิดเหนียวกลับไปมองข้างหลัง เธอละทิ้งชีวิตส่วนตัว แหบไม่เคยเจอหน้าค่าตาเพื่อนเก่า แกมยังจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยมีเหตุครั้งสุดท้ายกับเขาเมื่อไหร่กันนะ "ตลอดสี่เดือนที่ผ่านมา อันวุ่นไม่เคยใช้เวลาอยู่ในเมืองไหนได้เกินคืนหนึ่งเลยด้วยซ้ำนะคะ"

"ครั้งสุดท้ายที่ได้ยินนี้ เขาว่าแค่ครั้งเดียวก็มีสิทธิ์แล้วนะ"

คราวนี้ลุ่มเสียงเริ่มมีแววอุซซาด "ไฮเก้น อันวุ่นไม่ได้ห้อง"

"เอาละๆ ถ้างานก็ ขอให้มัน ให้สนุกนะ แล้วเจอกันตอนเธอกลับมา"

เพลงเจอร์ซอร์ของเขาดังพร้อมๆ กันกับโทรศัพท์มือถือที่เริ่มแผดเสียง บก. ของ เรอ ยกโทรศัพท์ขึ้นรับสาย เท่ากับเป็นการตัดบทว่าการสนทนา ระหว่าง เรอ กับเขาจบลงแล้ว

อนิน่า ยืนขึ้น วางมือตัวเองลงบนมือของอีกฝ่าย "คุณเก็บความลับได้มั๊ยคะ"

ดวงตาของไซกันเต็มไปด้วยแววองุ่น เขาขมวดคิ้ว ไล่และละ ความสนใจจากโทรศัพท์

"นี่เธอไปทำอะไรเข้าหรือเปล่า"

"ฟังนะคะ คือฉันมีความเกี่ยวข้องกับบางอย่างกับวาชมีร์่า ย้อน กลับไปเมื่อสักสามทศวรรษที่แล้วมั้ง เพราะงั้น มัน อาจไม่ปลอดภัย สำหรับฉันที่จะ..."

เช่นเดียวกับนักข่าวมืออัมมั้งทั้งหลาย ไซกันมักคิดเรื่องเด็ดฝั่งแม่

เนียนๆ เสมอ และเรื่องของเธอก็ดูท่าจะเด็ดดวงเข้าขั้นทีเดียว ชีวและ

"เกี่ยวข้องกับแบบไหน"

"พ่อฉัน ขอมศพ เพื่อปกป้องชีวิตของกษัตริย์ซาเร็ดที่หนึ่งในช่วง สงครามประกาศอิสรภาพของวาชมีร์่า"

แม้เป็นผู้เล่าเรื่องราวเหลือเชื่อราวกับเทพนิยายนี้ให้เธอฟัง มัน เฝ้มไปด้วยความระทึกและบีบคั้น หัวใจ แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยเปลี่ยนความจริง ที่ว่า สามีของเธอละทิ้งภรรยาและลูกสาววัยแบเบาะเพื่อนำชีวิตตนเองไป เลี้ยงกับการผจญภัยที่เขาใฝ่ฝัน อนิน่าเฝ้มบอตัวเองเป็นพันๆ ครั้งว่าพ่อ จะต้องกลับมาหาเธอและแม่ในสักวัน และแม้ว่าจนถึงเดี๋ยวนี้ที่เธอเฝ้มเป็นผู้ใหญ่แล้ว หญิงสาวก็ยังลืมความรู้สึกเจ็บปวดในวัยเด็กที่เฝ้มโดนทอดทิ้ง เอาไว้ไม่ได้เลย

"ฉันเสียใจด้วย อนิน่า ฉันรู้ว่าพ่อเธอเสียฝั่งแม่เธอยังเด็ก แต่ไม่รู้

เลยว่าร่านเคยอยู่ที่วามมีร่าด้วย”

“และเพื่อตอบแทนการเสียสละและ กักตุนของพ่อ กบฏตรีชาเร็ด ก็เลยส่งเสียค่าเลี้ยงดูเพื่อให้อันกับแม่ให้มีที่ซุกหัวนอนต่อไปอยู่เป็นประจำทุกเดือน”

“นั่นก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลก แต่ที่อันยังมองไม่เห็นเลยว่ามันจะมีปัญหาอะไร”

“พระ องค์ไม่ติดต่อกับอัน อีกเลยตั้งแต่ขึ้น ม.ปลาย”

โศภนโผล่หัวออกไปนอกประตูแล้วตะ โคนบอกเลขาของอีกฝ่ายว่า “อย่าให้ใครเข้ามาหาะ”

“ครับพ่มี!”

เขาปิดประตู ซงกาแพให้ตัวเองแล้วกระโดดกันขึ้นมานั่งห่มันๆ อยู่บนมมูมเฒ่าทำงาน ปล่อยให้หอนิน่าได้มีเวลารวบรวมสติสั้งที่กำลั้งหมุนตัวด้วยความสับสน เธอกลิ่น น้ำลาย อย่างมีดคอดด้วยความเครียด แล้วเล่าต่อว่า

“ตอนวันเกิดอายุครบสิบแปด อัน ได้รับพัสดุหน้าตาดูเป็น หางการ มากชิ้นหนึ่ง มันผูกกับบั้งสีม่วง มีจดหมายติดรั้งแน่นหนาแบบมา หน้า ผาตลั๊กสำคัญมาก ใช้กระดาษหนึ่ง เนื้อเรียบอย่างดีสีเหลือง ดูเหมือนเป็นซองเก่าที่เก็บ อาไว้ นานแล้ว”

“กบฏตรีชาเร็ดส่งของของพ่อเธอมาให้เราอะ”

“ตอนที่อันเห็นลายมือหวัดๆ ตัวหนาๆ แบบผู้ชายเขียนชื่ออันเอาไว้บนซอง อันก็หึงงอย่างนั้นเหมือนกัน” เธอยังจำได้ดีว่าตอนนั้น หัวใจตัวเองเต้นแรงจนแทบทะ ลูออกมา นอกอก เพียงแค่ถือของนั้น ไว้ในมือเท่านั้น เพราะแม่จะรู้ว่าผู้เป็นพ่อจากไปตั้งแต่แต่ตัวเธอยังแบเบาะ แต่ก็น่าก็ไม่เคยละทิ้งความหวังว่า พ่ออาจจะหึงข้อความส่วนตัว วิดีโอ สมุดบันทึก หรือ

แม้แต่จดหมายลึกลับนั้น อาไว้ให้เธอ แต่ก็ไม่มีเงินแม้แต่เพียงจดหมายจ่าบาง
ช่วงบางตอน ที่แม่ถ่ายถอดให้ฟังบ้างเท่านั้น

"จดหมายนั้นเขียนว่าอะไร"

"อันยังจำมันได้ทุกตัวอักษรเลยละ"

อนิน่าที่รักยิ่ง

พ่อของเธอ เฮอร์แมนและจันเติบโตมาด้วยกันในคอนเน็คติคัท เขาเรียน
โรงเรียนเตรียมทหาร เป็นรุ่นพี่กันตอนอยู่เวสต์พอยท์ ถึงแม้ว่าเขาสองคนจะ
ไม่ได้ผูกพันกันด้วยสายเลือด แต่เขาก็เป็นเียงกว่าเพื่อนสนิทของกันและกัน
พ่อของเธอเป็นเหมือนน้องชายของจัน เขาเป็นคนดีที่หาได้ยาก อบอุ่น
กล้าหาญ จันภูมิใจที่ได้มีเขาเป็นเพื่อนรักที่สุด เขาสองคนเอ็นดูสละชีวิต
เพื่อกันและกัน แต่ดูเหมือนว่าจันจะทำไม่ได้อย่างที่พูดเสียแล้ว

ถึงแม้ว่าตัวจันเองจะถือสัญชาติอเมริกัน แต่หัวใจของจันก็ยัง
เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักที่ต่ออาชนิ่ซ่า ซึ่งเป็นแผ่นดินแม่

และบางทีอาจจะเป็นเพราะครอบครัวจันสืบสายเลือดกษัตริย์
เชื้อพระวงศ์ ตัวจันจึงเต็มเปี่ยมไปด้วยสำนึกแห่งกาสนหน้าที่และความรับผิดชอบ
ต่อเหล่าพลเสนาธิการชาวอเมริกัน จันมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะหาหนทาง
แผ่นดินเกิดเพื่อช่วยเหลือประเทศของจันให้ได้รับเอกราชและเป็นไทเท่าเช่น
พ่อของเธอก็รับเอาความรู้ศึกและภารกิจเหล่านี้ของจันไว้ และให้ความสำคัญ
ประหนึ่งว่าเป็นเรื่องของตัวเอง

การต่อสู้ของเราล้มฤทธิ์ผล ประชาชนได้รับกาปลดปล่อย
จากระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ แต่ราคาของชัยชนะช่างแพงนัก หนทาง
การต่อสู้อันดุเดือด พ่อของเธอได้รับบาดเจ็บสาหัสจากความพยายามใน
การปกป้องจัน ก่อนเขาจะสิ้นลม เขาให้คำมั่นต่อกันว่า ลูกคนแรกของเขา

ทั้งสอง นิคอลัส ซาเร็ดที่สองและอนีน่า ซีซาร์ก็จะแต่งงานกันในวันหนึ่ง
นี่จึงเป็นความปรารถนาแรงกล้าอย่างหนึ่งของฉัน ที่ลูกๆ ของเราจะได้ทำให้
คำสัญญาครั้งสุดท้ายที่เพื่อนรักของฉันก่อนตายให้เป็นจริง

ด้วยความจริงใจ

กษัตริย์ซาเร็ดที่หนึ่งแห่งวามันนีว

แม้ว่าในตอนนั้นจะเป็นเพียงนักเรียนไฮสคูล แต่อนีน่าก็ถึง
พร้อมด้วยความคิดที่ว่า การแต่งงานครั้งนี้เป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ เธอตั้งใจ
กระหน่ำว่าจะอยู่เป็นโสดบนลำแข้งตัวเองโดยไม่ขอพึ่งพาใครจนตายด้วยซ้ำ
อะนั่น ความคิดที่ว่าจะต้องถูกจับคลุมถุงชนกับชายที่เธอไม่เคยเห็นหน้า
มาก่อน จึงเป็นเรื่องร้ายศรีโบราณด้านปีศาจดี และแน่นอนว่าสมควรจะถูก
ปฏิเสธโดยไม่ต้องถามซ้ำสอง ผู้หญิงไม่ใช่สิ่งของเครื่องใช้ที่จะถูกจับย้าย
ถ่ายเปลี่ยน ไปสู่มือใครๆ เพียงเพราะคำสัญญาสมัยเด็กคำบรรพ์ ปล่อยให้มัน
เป็นสิ่งที่ชายสองคน นั้นปรารถนา ให้มันเป็นจริงสักแต่ไหนก็เหอะ

หว่า แม้จะไม่เคยแยแสข้อเสนอนี้ แต่อนีน่าก็อดอยากรู้้อยากเห็น
ไม่ได้ เธอเคยเห็นรูปถ่ายของนิโคลัส ซาเร็ดที่สอง เคยนั่งพิจารณา รูปพรรณ
ลักษณะของเขาด้วยความรู้สึกที่ปนจริงเท็จ รูปซากกรโกรแกร่ง ฟันขาว
สะอาดเรียงราย ช่วงไหล่บึกบึน ที่รี้าเรียกเธอให้เฝ้าเข้าหา รุนแรงเสียจนเธอ
ไม่อยากจะรับรู้ถึงพลังดึงดูดของมัน และแม้ว่าดวงหน้านั้นจะหล่อเหลา
คมสันแต่ไหน แถวของจวามอลลาดปราดเบรียวก็ยังไม่ปรากฏชัดในดวงตา มัน
ทำให้เธอนึกอยากจะรู้ลึกกว่า เธอจะคิดยังไงบ้างกับแผนการสุดบรรเจิด
ของบรรดาพ่อๆ ที่คิดจะจับคู่เขาและเธอบ้างละ

"นี่เธอเก็บจดหมายนี้ไว้หรือเปล่า" โยเก้นถาม

เธอผงกหัว "อยู่ในผู้บริจาคแน่ค่ะ ฉันไม่เคยตอบกลับองค์ซาเร็ดไปหรอก หลังจบไฮสคูล ฉันก็ทำงานผลอดซัมเมอร์ แล้วก็เข้าวิทยาลัยในฤดูใบไม้ร่วง ส่วนที่เหลือต่อจากนั้นคุณก็คงรู้แล้วนะ"

เธอและไฮเก้นทำงานด้วยกันมานาน เธอรู้ดีว่าเธอศึกษาเอกวารสารศาสตร์การเมืองจากวิทยาลัย และได้งานในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ทันทีที่เรียนจบ เธอหาทางก้าวหน้าในอาชีพด้วยการร้องของานพินๆ ในสถานที่อื่นที่อันตราย และไม่พรีนพรีนหากจะเสี่ยงตายเพื่อให้ได้ข่าวชิ้นเด็ด ไฮเก้นรู้ดีว่าสุดยอดความไฝ่ฝันของอนิน่าคือการได้เขียนนิยายช่วยขวัญเชิงการเมือง ซึ่งนั่นก็ยังไม่ไกลความจริงอยู่ไซ้แต่ผลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอสามารถสร้างเครือข่ายแหล่งข่าวได้มากมาย และทำงานให้เขาในฐานะนักข่าวประจำหนังสือพิมพ์แนวหน้าหัวหนึ่งของวงการอย่างวอชิงตันเฮอรัลด์แห่งนี้

"นี่เรื่องใหญ่เลยนะเนี่ย"

"ตอนที่ฉันออกจากอเมริกาเพื่อไปทำข่าวในยุโรปครั้งแรก ฉันยังกลัวว่าทางรัฐบาลของวามิลาจะมาได้ฉัน ฉันเรื่องสัญญาการแต่งงานนี้หรือเปล่าเลย"

"แต่เธอก็ยังอยู่ที่นี้ โศดมาจนถึงตอนนี้" ไฮเก้นเน้นเสียง

"สิบปีผ่านไป ไม่มีอาการผิดใจใดๆ กลับมาอีก ฉันก็เลยเหมาเอาว่าฉันน่าจะเป็นอิสระแล้ว ทุกคนคงจะลืมสัญญาแต่งงานนั้นไปเรียบร้อยแล้วพอมาตอนนี้ ฉันช็อกไม่แน่ใจแล้วสิคะ"

"องค์ซาเร็ดสิ้นพระชนม์เมื่อปีก่อนนี้ เธอคิดว่าลูกชายเขาจะเป็นฝ่ายเปิดเกมเดินหน้า ช้าหาเธอหรือ"

เช่นเดียวกับนักวิเคราะห์สถานการณ์การเมืองทั้งหลาย อนิน่าติดตามการเคลื่อนไหวของข่าวต่างประเทศอยู่เสมอ โดยเฉพาะกรณีลอบ

ปลงพระชนม์กับบริษัทยาแห่งวามิร่า พระเจ้าซาเร็ดที่หนึ่ง จากนั้น พระโอรส
องค์โตก็ได้ก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งและทำหน้าที่ประมุขของประเทศแทน
บิดาได้อย่างน่าชื่นชม เขาสามารถรักษาเสถียรภาพทางการเงินและการ
เมืองเอาไว้ได้เป็นอย่างดีและบริหารประเทศจนได้รับความสนใจจากนานา
ประเทศทั่วโลก

แต่มันกวนใจเธออีกเรื่องที่ว่า จนแล้วจนรอดเธอก็ยังไม่ประกาศเสีย
ทีว่าจะเข้าพิธีแต่งงานกับหญิงสาวคนไหน เพราะตามกฎหมายวามิร่า
แล้ว เธอจะต้องเข้าพิธีอภิเษกสมรสเพื่อให้การขึ้นครองราชย์ในฐานะกษัตริย์
องค์ใหม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ เธอไม่เคยคิดฝันมาก่อนเลยว่าถึงอย่างนั้น
การเดินทางไปทำข่าวการเลือกตั้งครั้งใหม่ของประเทศแห่งนั้นก็ยิ่งทำให้
เธอลำบากใจอยู่ดี

"เธอดีคิดว่าการยอมให้เข้าไปสืบทอดบัลลังก์พิเศษครั้งนี้จะเป็นแผน
ล่อเธอให้ยอมไปวามิร่าจริงหรือ"

ที่จริงใจความคิดที่เขาวามิร่าก็เข้าเค้านอยู่ แต่มันก็แปลกพิกลเมื่อ
ได้ยิน โขงกัน พูดยในสิ่งที่ตรงกับใจเธอคิด ออกมาดังๆ แบบนี้

ไม่ใช่แค่นั้นนะ สำหรับนักข่าวทุกคนในอเมริกาแล้ว สิ่งที่ได้รับ
รับครั้งนี้ นับเป็นโอกาสทองที่เทียบได้กับการที่นักเขียนหน้าใหม่ได้รับการ
เสนอค่าตัวล่วงหน้าเป็นเงินหกหลักก็ยังยิ่งงั้น

"อันไม่เชื่อในความบังเอิญหรอกค่ะ"

"แต่..." อีกฝ่ายปล่อยให้

แต่ถึงแม้ว่าจะกังวลไปสารพัด อนิน่าก็อยากจะไปดูประเทศที่พ่อ
ของเธอยอมสละชีวิตให้เห็นกับตา โทนะจะเรื่องราวที่แม่เคยเล่าให้เธอฟัง
เมื่อวานแสนนานมาแล้ว จนทำให้เธอสนใจสนใจประเทศและประชาชน
ของที่นี่นัก

"ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะอยากเอางาน เพื่อน แล้วยังกลัวชาติอเมริกา
ของตัวเองไปเสี่ยงกับการสนองความอยากรู้ อยากเห็นในวัยเด็กหรือเขียน
บทสัมภาษณ์นี้ หรอกนะคะ "

"เราจัดการเรื่องความปลอดภัยให้เธอได้"

"ซึ่งคุณพวกนั้นก็จะต้องถูกเชิญกระเด็นกลับมาจากไม่ช้า "

"นี่เรอลองปรึกษาหานาย..."

อนิน่าก้าวออกไปยืนประจันหน้ากับ "สัญญาเรื่องการแต่งงานนั้น
ไม่ได้ทำขึ้นในสหรัฐ และนายของอันเอาหัวเป็นประกันเลยว่า มันมี
ผลทางกฎหมายในวาชมีร์แน่นอน"

"กษัตริย์ยุคนี้คงไม่พิศมัยเรื่องการบังคับผู้หญิงอเมริกาให้แต่งงาน
ด้วยหรอกัน อีกอย่าง เราอาจจะกันไว้ก่อนด้วยการแจ้งสถานทูตอเมริกา
ที่นั่นว่าเธอจะเดินทางไปทำข่าว และตั้งใจจะเดินทางกลับทันทีที่งานเสร็จ
ก็ได้"

"ทางสถานทูตเองก็มีอำนาจจำกัดในต่างประเทศนะคะ" เธอหัวง
หลังจากพิจารณาดูทุกแง่มุมแล้ว

"ฟังนะ เพื่อให้ฉันอยากส่งนักข่าวคนอื่นไปทำงานนี้แทน ก็ไม่
มีใครว่างพอที่จะไปได้ ไม่มีใครฆ่าของหรือรู้จักพื้นที่แถบนั้นดีเท่าเธอ
แล้วนี่ยังมีเหตุให้เธอสามารถเข้าไปคลุกวงในที่นั่น ได้อีก เพราะเงินถ้าเธอ
ไม่ยอมรับงานนี้ ฉันก็เห็นทีจะต้องไล่เธอออกแล้วละ "

"ว่าไงนะคะ!" คำพูดนั้นทำเอาเธออึ้งรับประหามัน ไม่คาดคิดมาก่อน
ว่าจะถูกยื่นคำขาดเอาดีๆ แบบนี้

"เสียใจด้วย แต่ข้ออ้างของเธอจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้ เมืองบน อาจจะ
เห็นใจอยู่ แต่บทความเรื่องพิธีราชาภิเษกกษัตริย์องค์ใหม่ถือเป็นคำสั่ง
เด็ดขาดที่ต้องนำมาให้ได้ อ้อ อีกอย่าง เธอแน่ใจหรือว่าองค์ราชาเจ็ดใหม่

นี่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเกี่ยวกับสัญญาการแต่งงานนั้นด้วยนะ”

ตัวในหัวที่กำลังหมุนตัว ห้องไม้ปั่นป่วน หญิงสาวยกไหล่

“ฉันไม่แน่ใจอะไรเลยสักอย่างค่ะ”

ไฉนฉันอาจจะกำลังนิมตรงตั้งเข้าหาอันตรายก็ได้นะ ขอนิมาคิดขณะที่แอฟริกาตอนใต้กำลังน้ำท่วมส่งให้เธอยืนที่จะเสี่ยงกับการถูกตัดหัวที่ปฏิเสธงานชิ้นนี้กับโอเคนามากกว่า

เพราะการเดินทางมายังประเทศที่เพิ่งผ่านพ้นสงคราม หรือการมาเดินลอบหนำหาข่าวในเขตพื้นที่ที่ยังไม่สงบดี แถมเสี่ยงต่อการถูกลักพาตัวข่มขืนหรือไม้ก็ เชื่อกันทั้งแบบนี้ย่อมเป็นเรื่องที่เสี่ยงจะยิ่งกว่า

แต่เรื่องขวนขวายของที่สุดที่อาจเกิดขึ้นในวามิราสำหรับเธอก็คือการถูกช่วยเหลือ เข้าไปขอฝังสายบัวโรยฐานปฏิเสธไม่ยอมเข้าพิธีแต่งงานตามข้อตกลงบ้างของเธอในวันนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นการยอมไปเสียๆ แบบนี้ฉันจะเข้าหากว่าสำหรับการกัณฑ์อิสราเอลของเธอ วามิราเป็นประเทศใหม่ที่กำลังพยายามจะแยกตัวออกจากที่ทางของตัวเองในโลกสมัยนิยม การตัดสินใจจะจับนักข่าวอย่างเธอจึงเป็นความคิดที่โง่งมยิ่งกว่า

อีกอย่างหนึ่งก็คือ ถึงเธอจะนึกอยากค้าหน้าบงกชของตัวเองก็คงทำได้ไม่ถนัดปากนักอยู่ดี เพราะเธอก็เป็นนักข่าวที่มีประสบการณ์มากที่สุด ในบรรดาทีมงาน ส่วนอีกสามคนก็หน่วยก้านพอจะหักท้าวก็ติดตามงานตามข่าวชิ้นอื่นอยู่ในแอฟริกาคนึง

การเจรจาสันติภาพระหว่างอิสราเอลกับอียิปต์และคนทั้งสามก็กำลังเจรจาอยู่กับช่วงวันหยุดพักผ่อนในขณะของสเตรเดียในมงานนี้

ก็เลยต้องตกเป็นหน้าที่เธออย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

อย่างไรก็ตามอนิน่าแอบคิดแว็บๆ เหมือนกันว่าจะลองมองหางานใหม่ในกรณีที่เกิดุสิตกรากิจนี้แล้ว โดนแอดหัวออกจากหนังสือพิมพ์ ซึ่งนั่นเท่ากับเป็นการก้าวถอยหลังในอาชีพการงานอย่างร้าย

อีกอย่าง ถ้ารัฐบาลวามมีรำคิดจะลักพาตัวเธอจริงละก็ ปานนี้พวกนั้นคงจ้างพวกมืออาชีพมาตามเฝ้าเธอทุกกระดิกไปเรียบร้อยแล้ว แต่จนถึงตอนนี้ เธอก็ยังไม่เคยพบกับปัญหาห่ามของนั้น

บางทีสัญญาเรื่องการแต่งงานนั้นอาจจะถูกลืมไปตั้งแต่ปีมะไว้แล้วก็เป็นได้ หรือปล่อยให้นิติโด้สจ่าช้อตลงที่ว่านั้นได้ เธอก็ไม่คิดว่าเขาสนใจจะแต่งงานกับผู้หญิงแปลกหน้าสักเท่าไรหรอก เธอออกจะเป็นถึงเจ้าชายรัชทายาทแบบนั้น คงจะมีสาวๆ นับไม่ถ้วนพร้อมหอดคากายถวายใจ ซึ่งในสิ่งทีอนิน่ามีความนับถือในตัวเองมากเกินไปที่จะยอมทำแบบนั้น

หลังเปลี่ยนเครื่องที่มิดเดีอวาน เธอก็บินต่อไปยังฮิสตันบูดพักค้างคืนในโรงแรมที่นั่น จนหายเหนื่อยจากอาการเจ็ทแล็คจึงจับที่ยวบิในระยะสั้นขึ้นเหนือมายังวามมีรำในเช้าวันนี้เอง หลังดื่มน้ำผลไม้จนหมดหญิงสาวดวงเมียงมองออกไปนอกหน้าต่าง แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อพบแต่กลุ่มเมฆหนาที่บดบังจนมองไม่เห็นพื้นดินเบื้องล่าง

เธอหยิบคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปออกมา หมายถึงว่าจะนั่งดูไฟล์ข้อมูลพิเศษต่างๆ แต่ก็ยังไม่มิกะจิตกะใจอยู่นั่นเอง ปกติแล้วการนั่งเครื่องบินจะทำให้รู้สึกผ่อนคลาย หว่าตอนนี้กลับแทบจะควบคุมความตื่นเต้นและเนื้อตัวสั่นระริกเอาไว้ไม่ได้

นี่คือสัญญาณปรารถนาของนักข่าวทุกคนและเธอก็ไม่มีทางยอมปล่อยโอกาสนี้ให้หลุดมือไปด้วย ไม่ใช่เพียงเพราะเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ แต่อนิน่าปรารถนาจะได้เห็นประเทศที่พ่อของเธอยอมสละชีวิต

ไว้และได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับวามิรั้าเพื่อแนะนำประเทศนี้ให้กับชาติ
ตะวันตกได้รู้จัก นี่คงจะเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เราสามารถสืบสานสิ่งที่พ่อทิ้งเอา
ไว้ให้ได้แหละนะ

อนิน่าไม่อาจรวบรวมสมาธิให้จดจ่ออยู่กับข้อมูลกองพะเนินทั้งทาง
ด้านการเมือง ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ซึ่งปรากฏอยู่ในคอมพิวเตอร์ได้
และก็เป็นอีกครั้งที่ใน หัวคิดของเธอถูกครอบครองด้วยภาพใบหน้าของ
นิโคลัส ซาเร็ดที่โผล่ขึ้นมาบนหน้าจอ

หมอนี่เป็นผู้ชายประเภทไหนกันนะ ดูเขาสี อย่างกับว่าเพิ่งหิวหม
ทำห่อเพื่อเตรียมตัวจะถ่ายรูป แต่แล้วก็หมดความอดทนและใช้นิ้วเสย
มันแบบส่งๆ แทน

ใบหน้านั้นเต็มไปด้วยเส้น กรอบคมคายและมุมของรูปหน้าอัน
สง่างาม คิ้ว จมูก ปาก จมูก ดูเหมือนพวกกราชวงศ์ในยุโรปทั้งหลาย สง่า
จนเกือบจะกลายเป็นความหยิ่ง ทะนงตน หากไม่นับแววสีเล่นชุกชนที่
ฉายออกมาทางแววตา อนิน่าไม่ถือสาความ ย่อหยิ่ง เพราะเธอก็มีสิ่ง
นั้นอยู่เต็มเปี่ยมในตัวเช่นกัน

ความทะนงตน ช่วยเธอได้มากในงานที่ต้องสัมภาษณ์บรรดาผู้นำ
ระดับโลก จอมแม่จกการและเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง เธอภาคภูมิใจงานของตัว
เอง และทำได้ดีในการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ จนทำให้ผู้อ่านรู้สึกราวกับ
ได้อยู่ในห้องเดียวกับเธอขณะทำการสัมภาษณ์ เธอถามคำถามที่คนอ่าน
อยากรู้ และไม่รู้สักอึด อัดเหน็ดเหนียวกับการเดินทางมาเกือบครึ่งค่อน
โลกเพื่อหาคำตอบเลย

แม้ว่าผู้อ่านคงจะพิศมัยใบหน้าหล่อเหลาของนิโคลัสมากพอๆ
กับเธอ แต่การหลงไหลคลั่งไคล้บุคคลที่เป็นเป้าหมายในการทำงานก็ไม่ไฉน
นิสัยของอนิน่า แต่เรื่องราวนี้ ประเทศแห่งนี้ดูจะมีความเกี่ยว ข้องผูกพันเป็น

การส่วนตัวสำหรับเธอมากกว่างานอื่นๆ ตามปกติที่เคยผ่านมา

หญิงสาวชักเคืองตัวเองที่เอาแต่หมกมุ่นอยู่กับรูปโฉมของพ่อสุดหล่อขึ้นมาผิงๆ เธอกระแทกปิดแล็ปท็อปแล้วเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการลงจอด พนักงานบริการบนเครื่องบินประกาศหวนค่านำเธอลงในภาษาฝรั่งเศสและอังกฤษ ซึ่งอนิน่าพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และภาษาอารบิกซึ่งเธอไม่กระเดิงเอาเลย

ภายในสนามบินขนาดเล็กกว่าหับศมีย์ของวาซมีร์่า ป้ายหิ้งหลายตัวอธิบายด้วยภาษาทั้งสามเหมือนกัน เธอก้าวฉับตรงไปยังจุดรับสัมภาระอย่างกระฉับกระเฉง

ก่อนจะผ่องชะงักเมื่อสังเกตเห็นชายร่างสูง ไหล่กว้าง สวมหมวกแก๊ปที่ดึงลงมาบังหน้าผากและถือป้ายที่ระบุชื่อของเธอเอาไว้ ทั้งเธอและหนังสือพิมพ์ของเธอไม่ได้ร้องขอบริการมัดกุศเหล็ก เพราะเธอได้รับเชิญให้เข้าพักในพระราชวังนี้มา

อนิน่าเกือบจะก้าวเข้าไปหาเขาอยู่ครู่แล้ว หากว่าไม่หันมองเห็น โปหน้ำที่แสนจะสะดุดตานั่นเสียก่อน

ภรรยาณีโคดัส ชาเร็ด! หลังจากทีเพ็งนั่งพิศรูปเขาในจอคอมพมาหมดๆ บนเครื่อง เธอไม่มีทางจำผิดแน่ ว่าแต่ว่า ทำไมมองดักภรรยาณีถึงได้อุดริมาแต่งชุดชับนคนแหกซึ่งขอมช่อแบบนี้ล่ะ แกรมยังถือป้ายเขียนชื่อเธอแล้วลูกกะตาคำดัง จ้องเบ่งมานั้นก็ดูยังกับราชสีห์ที่เตรียมขย้าเหยื่อยังงั้นแหละ

อนิน่าเกือบเปลี่ยนใจไม่เดิน เข้าไปหา แต่เพราะนึกสนุก นักข่าวสาวจึงตัดสินใจที่จะลองเล่นตามน้ำกับแผนพิลึกนี้ดู

เธอก้าวเข้าไปอย่างกระมัดระวัง ไม่เพียงแต่จะจับไม่ได้เอเพราะตัวของดักภรรยาณีเท่านั้น แต่จรมถึงเหล่าองครักษ์ที่กำลังพยายามสุดชีวิตในการ

ท่าตัวให้กลมกลืนกับหมูนึกห้องเดียวกันด้วย แต่ท่าทางดูจะไม่ประสบความสำเร็จเท่าไรเพราะพวกเขาดูเฉาเอาหลายๆ นักข่าวสาวบอกตัวเองว่าหัวใจเธอกำลังเต้นแรงเพราะหึงกับแผนการพรางตัวของเขา ไม่ใช่เพราะหน้าหล่อๆ นั่นสักหน่อย

เพียงเพราะว่าเมื่อได้เข้ามาอยู่ใกล้ๆ และมองเห็นกันชัดๆ แบบนี้ โดลล์สตูดียิ่งง้าวว่าในรูปไม่ใช่เหตุผลที่เธอจะต้องรู้สึกรู้สึอะไรกับเขาเป็นพิเศษนี่นา เธอจะสัมภาษณ์มาแล้วทั้งประธานาธิบดีสหรัฐและเมดกับสันส่วน พ่อหนุ่มซาเรตนี้ก็ไม่ใช่นะ ดังที่โน่น เขาเป็นแค่ประมุขของประเทศเล็กๆ แห่งหนึ่งเท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตามคำว่า *เมื่อแล้ว* ดูจะเป็นคำที่ผ้อยผ่านเกินไปที่จะบรรยายถึงนิโคลาส ซาเรต ไม่ว่าจะได้ในแง่ใดก็ตาม เขาไม่เหมือนผู้ชายธรรมดาสามัญเลยสักนิด ท่วงทีกิริยาก็ก็น่าสนใจยิ่งกว่าราชาศักร์

และไม่ใช่เพราะนั่งจ่อมอยู่บนเครื่องบินมานานและความที่เขาทึ่กหักเอาเองว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงที่มึ่ที่จจนไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร อนิน่ารู้สึกได้ถึงความรู้สึกว่าใจไหวที่หึ่มแห่งเข้าไปหัวร้างเมื่อเธอก้าวเข้าไปถึงตัวชายหนุ่ม

นี่เขาคิดว่าเธองังเสียจนจำผู้ชายที่เธอต้องรับหน้าที่สัมภาษณ์ไม่ได้เลยจึ่หรือ นี่เขากำลังเล่นเกมอะไรอยู่แต่ในขณะที่กำลังคิดอยู่ว่าตัวเองควรจึ่รู้สึกเหมือนถูกดูหมึ่หรือระวังตัวให้มากยิ่งกว่านี้ดี อนิน่าก็อดรู้สึกสนุกไปกั้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้

"อัน อึ่ น้า ซึเกอร์ค่ะ" เธอบอกเขา เอ้า ลองเล่นกันดูสักผั่กั้ได้เพียงผั่วดตามองวูบเดียวก็ฉายชัดถึงทุกอย่างที่เป็นผู่ชายคนนี้ มันรุนแรงและสะเทือนเลือนลั่นมาถึงการรับรู้ของเธอ ทั้งแรงกล้า มุ่งมั่น และน่าดึงดูด

เขาสำรวจดูเธอเหมือนผู่ชายหัวไปสั่ตรวจหญิงสาว ท่าทางอึ่ียง

คอมองอย่างขยโฮ พินิจดูเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า บอกชัดว่าเขามีสิทธิ์
ทุกอย่างที่จะผิดสินเธอ

อีกเดี๋ยวเถอะ เขาจะรู้ว่าผู้หญิงอเมริกันมาที่นี่เพื่อทำงาน ของ
เธอไม่ใช่เล่นสนุก เธอพยายามกระมัดระวังการแสดงออกของตัวเองให้สมดุล
ระหว่างความรู้สึกเป็นมิตร แต่ใน ขณะเดียวกันก็คงไว้ซึ่งความเป็นมืออาชีพ
เพื่อทำการสัมภาษณ์อย่างจริงจัง รวมถึงปฏิเสธทุกอย่างล่วงหน้าในสิ่งที่
เขาคิดไปเองว่าเขาต่างหากที่จะเป็นฝ่ายปฏิเสธเธอ

ด้วยเหตุนี้ อนิน่าจึงยังไม่อาจเผยความจริงที่ว่าเธอรู้สึกได้ถึงสิ่งที่ทำ
สนอกสนใจที่เขาแสดงให้เห็น ในขณะเดียวกันเธอก็ต้องลองเสี่ยงเพื่อค้น
หาความจริงที่ว่า

เขาลืมเรื่องสัญญาการแต่งงานนั้นไปแล้ว หรือว่ายังจำได้แต่
ไม่ได้สนใจที่จะปฏิบัติตามกันแน่ ฟ้าสพบดา เธอยืนรับเขาอย่างอบอุ่น เป็น
รอยยิ้มแบบที่เธอฝึกมาจน ซ้ำของเคยละ เป็นกันเอง...แต่ไม่เชิญชวน
จนเกินไปนัก

อนิน่าได้รับรู้แล้วว่าใบหน้าของเขาคือสิ่งที่ทรงอำนาจ งดงามและ
ผิดแผกยิ่งกว่าภาพที่เธอเห็นใน จอคอมพิวเตอร์ด้วยซ้ำ และแม้ว่าเธอจะ
มาที่นี่เพื่อทำหน้าที่ของเธอ

แต่หญิงสาวก็ไม่คิดว่านั่นจะเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอต้องหยุด
ขึ้น ชมรูปปลั๊กบอร์ดรูปของผู้ชายคนนี้ ยิ่งผาผ่อตักันนานขึ้นเท่าไร
เธอยิ่งพิศวงมากขึ้นว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ในหัว

เขาคณนี้สามารถเก็บงำอารมณ์และความคิด ของตัวเองให้มีดีมัน
ได้เป็นยอดจริงๆ บางทีบสนหนาสบายๆ อาจจะช่วยได้ การคุยเล่นๆ
น้อยๆ เพื่อประเเมนชายหนุ่มตรงหน้าไม่น่าจะเป็นเรื่องอันตรายนัก

"องค์ภัตตรีย์ส่งผมมารับคุณไปยังพระราชวัง" เขาพูดจริงจังงั้นว่า

เธอรู้ดีว่านั่นคือคำโกหก ลุ่มเสียงหัวเราะและพรำนิดๆ ในคำตอบแบบที่สาวๆ
ทุกคนคงเป็น ปลื้มถ้าได้ยิน

"เป็นความกรุณายิ่ง" เธอท่าตาโตอย่างไม่เดียงสา "แล้วคุณคือ..."

"ส่วนผม" เขาขยับปีกหมวกแล้วส่งยิ้มมหาเสน่ห์ "คือไอเฟอ์ร์ของคุณ เพื่อนๆ เรียกผมว่านิค"

รอยยิ้มซี้หัวใจ รูปร่างบึกบึน กิริยาท่าทางเกือบจะไร้ที่ติ ไม่ต้อง
สงสัยเลยว่าเขารวยล้ำทั้งทรัพย์สินและอำนาจแถมยังเป็นเจ้าชายรัชทายาท
ที่กำลังจะสืบทอดราชบัลลังก์ แบบนี้จะไม่ให้ผู้หญิงใจละลายได้อย่างไร

นี่ถ้ามีคนถ่ายภาพเขากับเธอตอนนี้ได้ละก็ มีหวังได้กลายเป็นข่าว
หน้าหนึ่งและความเป็นหนุ่มขี้อวดของเขาคงเพิ่มขึ้นอีกเป็นเท่าทวี หรือถ้า
ไม่อย่างนั้น เขาก็คงต้องเตรียมแคว่งดาบกันสาวๆ ที่จะดาหน้าเข้ามาหา
ไว้ให้จงดี

"นิค" เธอส่งยิ้มยินดีที่สุดให้ โดยไม่ได้ใส่ใจความจริงที่ว่าเขายังไม่
ยอมละสายตาไปจากหน้าเธอ ไม่ได้ใส่ใจว่าลมหายใจของเธอกำลังระดูดและ
เห่าที่ก้าวไปข้างหน้าเริ่มเบาหวิวจนแทบจะลอย เธอรู้อย่างดีว่าคนที่ผู้ชายจ้อง
เธอเบ่งไม่วางตาแบบนี้มันหมายความว่ายังไง แต่เธอต้องแกล้งทำเป็นไม่
รู้ซี้ว่าเขากำลังสนใจเธออย่างแรงในฐานะหญิงสาว

เกมแบบนี้เธอถนัดนักละ และเธอก็ชนะเสมอด้วย นั่นหมายถึง
การได้ข่าวและเรื่องราวที่เธอต้องการ เธอจะทำให้เขาขอมเปิดเผยใจและไว้
วางใจเธอโดยไม่ต้องปล่อยตัวปล่อยใจให้ใครลั้ลิดเขาไปมากกว่านี้ อนิน่า
คุ้นเคยดีกับข้อเสนอนี้ และเธอรู้อย่างดีว่ามันจะนำเธอเข้าไปพัวพันกับ
ปัญหาอัน ไม่น่าพิศมัย

เธอเดินเคียงนิโคล์ผ่านอาคารผู้โดยสารเข้าออกไป พยายาม
ทำเป็นไม่เห็นฝูงองครักษ์ที่กำลังเคลียร์พื้นที่ทางเดินให้แบบอืดอาด แม้จะ

รู้สึกว่ามันนี่ของเธอออกจะดูขี้ขลาดไปหน่อย แต่มันก็สนุกดีที่เขาต้องลำบากลำบากขนาดหนักเพื่อที่จะปลอมตัว แม้ว่าเธอเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาจะหาไปทำไม้ทำอะไร

อันที่จริงการพบกันในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการนัก ไม่ต้องเผชิญหน้ากับบรรดาราชนิกุลผู้นำเกรงขามหรือรัฐมนตรีของประเทศแบบนี้ก็ทำให้เธอสามารถประเมินตัวตนของเขาได้ง่ายขึ้น หญิงสาว ออกจะประหลาดใจหน่อยๆ ด้วยซ้ำที่เขายังไม่เริ่มพุดคำเรื่องของตัวเองเป็นน้ำไหลไฟดับ

เธอเหลือบมองเขา อีกครั้ง แม้แต่เครื่องแบบของคนที่รับรถก็ยังไม่สามารถบดบังความสง่างามเปี่ยมด้วยอำนาจนั้นได้ พอๆ กับที่เธอเองก็ยังไม่อดระงับความสงสัยใคร่รู้ของตัวเองเอาไว้ไม่ได้พอกัน

อีตานั้นร้ายใจแต่คนเฉลียว เขาตอบรับคำทูลสนใจของเธอด้วยสายตากรุ่มกริ่ม ลูกกระพรวนนั้นก็เต็มไปด้วยแววเจ้าเล่ห์แสนกล

เมื่อเขาพาเลี้ยวไปยังประตูทางออก เธอจะจึก "แล้วกระเป๋าคันล่ะคะ "

"มัน จะถูกส่งไปที่พระราชวังเอง"

บางอย่างในน้ำเสียงบอกว่า พวกเขาไม่ได้กำลังจะมุ่งหน้าไปที่นั่น อย่างน้อยก็ไม่ได้ไปในทันทีละ แล้วเขาก็กำลักรอให้เธอเป็นฝ่ายถาม เมินชะเถอะ อนิน่า รู้สึกว่าวิธีนี้จะทำให้ผู้ชายยอมพูดก็คือการไม่พูดอะไรเลย ด้วยเหตุนี้เธอจึงนิ่งรอให้เขาเป็นฝ่ายอธิบายแทน

แน่ล่ะว่า ผู้ชายอย่างนี้โศกโศกต้องมีแผนเสมอ เธอแทบจะมองเห็นมันกำลังวิ่งจู่ดี ไปมาอยู่ในหัวเขาได้เลยด้วยซ้ำ เธอชอบหนุ่มช่างคิด ใครก็ตามที่สามารถบัญญัติวิชาการทุกอย่างได้ง่ายดายโดยไม่ต้องอาศัยความพยายามอะไรเลย ผู้ชายแบบนี้โศกโศกจะไม่จางจางจางจางกับความสวยและฉลาดสามารถของเธอ